

Arrest

nr. 42 650 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 29 december 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Russisch staatsburger, verklaart dat u en uw man sinds 1995 het geloof van de Evangelisten aannamen.

In oktober 1995 werd uw schoonbroer A.(...) T.(...) vermoord omdat hij documenten had die corruptie bewezen van de leiders van de dienst waar hij werkte. Eind januari 1996 ging u naar de politie en naar het Parket om een lijkschouwing te vragen voor uw broer. U diende een klacht in en eiste dat de dood van uw broer verder zou onderzocht worden. Er werd niet gereageerd op uw klacht. U werd bij deze instanties ook uitgeschoolden omwille van uw geloof.

Sinds 7 juli 1996 waren jullie officieel lid van de Pinkstergemeenschap van Omsk.

In de zomer van 1999 werd M.(...) aangesteld als nieuwe directeur op de school waar u les gaf. Hij bekritiseerde uw werk en hij controleerde uw didactisch materiaal omwille van uw geloof. In september 1999 vertelde R.(...), een van uw leerlingen dat ze verslaafd was aan drugs. U vertelde haar over uw geloofsgemeenschap en ze ging naar de bijeenkomsten van jullie Pinkstergemeenschap. In december 1999 was ze afgekickt. Eind december 1999 kwamen de ouders van R.(...) naar u thuis en ze zeiden dat jullie hun dochter met rust moesten laten en ze dreigden ermee dat ze jullie huis in brand gingen steken en dat ze jullie kinderen iets zouden aandoen. U had hierna een gesprek met R.(...) en u zei haar dat ze haar ouders moest gehoorzamen. Hierna kwam ze niet meer naar de bijeenkomsten. De oom van R.(...), A.(...), de vice-politiefchef van de ROVD van het district Omsk, ging naar de directeur M.(...) om over u te klagen. M.(...) riep u en de andere leraars samen en zei dat u als sektelid geen recht had om nog langer daar les te geven. Op 24 april 2000 werd u onwettelijk ontslagen. Op 17 mei 2000 diende u klacht in bij L.(...), de chef van uw directeur. L.(...) zei u dat u uw geloof moest opgeven en hij eiste ook de documenten van uw broer waarin de bewijzen voor de corruptie stonden. U zei hem dat u deze documenten niet had, maar hij geloofde u niet. Enkele dagen later ging u naar L.(...) N.(...), de leider van het comité van de vakbond om te klagen over uw onwettelijk ontslag omwille van uw geloof. Hij zei dat hij niets voor u kon doen omwille van uw geloof en hij beledigde u omwille van uw geloof. Naar aanleiding van deze klachten kregen jullie een aantal dreigbrieven waarin stond dat jullie moesten ophouden met naar de sektebijeenkomsten te gaan en dat jullie de documenten van uw broer moesten afgeven.

In juli 2000 gingen jullie naar de wijkagent K.(...) met deze brieven. Hij zei dat jullie moesten terugkomen als jullie echt problemen zouden hebben. Jullie konden er een schriftelijke klacht indienen. Op 13 juli 2000 ging uw man naar de districtspolitie van Omsk waar hij sprak met de plaatsvervangende politiefchef S.(...). Deze zei dat hij niets te maken wilde hebben met leden van de Pinkstergemeenschap en hij vroeg naar de documenten van uw broer.

Op 14 juli 2000 kwamen de wijkagent en drie mannen in burger naar de werkplaats van uw man. Ze zeiden dat ze van de ROBEP waren, de wijkafdeling van de strijd tegen de economische misdaad waren. Ze controleerden de documenten van de werkplaats. Ze deden een huiszoeking op zoek naar religieuze literatuur. Ze sloten de zaak zonder een reden te geven hiervoor. Enkele dagen later ging uw man naar de stadspolitie van Omsk om een klacht in te dienen tegen de onwettige sluiting van zijn werkplaats. U heeft nooit een antwoord gekregen.

Op 19 augustus 2000 werden u en uw man onderweg naar huis bedreigd door drie jongemannen in burger, onder wie ook een van de mannen van de ROBEP. Ze eisten de documenten van uw broer en beledigden jullie omwille van jullie geloof. U en uw man werden geslagen. Uw man had een hersenschudding en twee gekneusde ribben. Uw man werd naar het ziekenhuis gebracht waar hij verbleef tot 28 augustus 2000. U en uw man gingen samen naar de stedelijke politie waar jullie spraken met de politieagent K.(...) om klacht in te dienen tegen de fysieke bedreigingen. K.(...) wilde uw klacht niet aannemen omdat uw man een agent van de ROBEP vernoemde als een van de aanvallers. Een paar dagen later stapten u en uw man naar het Parket om een klacht in te dienen tegen de geweigerde klacht door K.(...). Jullie hadden er een gesprek met B.(...) of B.(...). Hij weigerde jullie klacht en hij zei dat K.(...) een juiste beslissing had genomen. Hij zei dat jullie beter zouden afstappen van jullie geloof en hij zei dat jullie moesten stoppen met klacht in te dienen en hij zei dat jullie de documenten van uw broer moesten afgeven. U werd nerveus en u zei dat u de hele zaak openbaar zou maken in de media. Hij bedreigde jullie en zei dat met jullie hetzelfde kon gebeuren als met uw broer. In november 2000 schreef u een klacht naar het Parket-generaal van Moskou en naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Moskou. U kreeg nooit antwoord.

Op 20 januari 2001 werd uw man door vier politieagenten meegenomen naar het politiekantoor van de Kirov wijk waar hij werd bedreigd en geslagen. Hij werd in een cel opgesloten gedurende vier uren. Daarna werd hij vrijgelaten en ze zeiden hem dat hij zijn geloof moest opgeven. Op 22 januari 2001 liet uw man zijn verwondingen vaststellen bij het bureau van de gerechtelijke medische expertise in Omsk. In februari 2001 diende uw man een schriftelijke klacht in bij het Parket van Omsk. U kreeg geen antwoord hierop.

Op 22 april 2001 keerden u en uw man terug naar huis. Jullie zagen een geparkeerde wagen dicht bij jullie huis. Jullie vertrouwden dit niet en jullie gingen naar een vriendin, T.(...) I.(...). I.(...) vernam van

jullie buren dat de politie bij u thuis was langsgeweest op zoek naar jullie. Jullie bleven bij Irina schuilen tot jullie vertrek. Op 21 mei 2001 ging u naar huis om spullen op te halen. Jullie paspoorten en het notitieboekje van uw broer waren weg en u zag dat er een dreigbrief in de bus zat. Hierin stond dat dit de laatste waarschuwing was en dat jullie jullie geloof moesten afzweren en dat jullie de documenten van uw broer moesten afgeven. Op 28 mei 2001 vertrokken jullie uit Omsk. Op 6 juni 2001 kwamen jullie in België aan waar jullie op dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.”

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, P.(...) A.(...).

In het kader van het verder onderzoek in de gegrondheidsfase, heb ik een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

[...]

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.P.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. van 29 april 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.P. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Wat betreft verzoekers verklaring dat de problemen niet enkel lokale personen betreffen maar dat “ook het parket van Moskou en van Omsk connecties met de belagers hebben” aangezien hij er klacht heeft neergelegd doch geen antwoord heeft gekregen, merkt de Raad op dat dit louter een blote bewering betreft. Verzoeker brengt inderdaad geen enkel begin van bewijs bij van de bedoelde corruptie, noch van de klachten die hij zou hebben neergelegd.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing aangaande de documenten die corruptie zouden kunnen bewijzen, in zijn verzoekschriften geenszins weerlegt.

De Raad verwijst dan ook naar deze motivering en schaaft zich hierachter: “Bovendien maakt u deze problemen niet aannemelijk. Zo verklaart u eerst dat u niet weet welke bewijzen van corruptie ze denken dat jullie hebben en dat jullie geen bewijzen hadden en dat u niet weet over welke corruptie het gaat (gehoorverslag CGVS2 p6) om later te verklaren dat het meer dan waarschijnlijk genoteerd stond in het adressenboekje van uw schoonbroer Alexander wie er corrupt was en dat eerst en vooral L.(...) corrupt was (gehoorverslag CGVS2 p6-7). Ook verklaart u dat het adressenboekje verdwenen was (gehoorverslag CGVS2 p6). Als u dan gevraagd wordt wat u nog vreest voor L.(...) aangezien het adressenboekje van uw schoonbroer niet meer in uw bezit is, verklaart u dat u vreest voor uw leven en dat van uw kinderen (gehoorverslag CGVS2 p8).

Dit is echter niet logisch aangezien u niet meer in het bezit bent van documenten die corruptie bewijzen. Ook is het niet logisch dat L.(...) pas na 4 jaar die documenten aan u vroeg. Ook de verklaringen van uw vrouw hierover zijn niet logisch. Zo verklaart uw vrouw dat ze denkt dat L.(...) al sinds de dood van uw schoonbroer in 1995 denkt dat die documenten bij jullie zijn (gehoorverslag vrouw CGVS2 p4) en ze verklaart dat L.(...) voor de eerste keer die documenten vroeg aan haar in 2000 (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Op de vraag waarom L.(...) pas in 2000 naar die documenten zou vragen als hij al sinds 1995 zou veronderstellen dat u deze had verklaart uw vrouw dat L.(...) veronderstelde dat u deze documenten had, dat hij geen bewijs had hiervan (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Als uw vrouw dan gevraagd wordt of L.(...) in 2000 wel bewijzen had dat u die documenten had, verklaart uw vrouw dat hij ook toen geen bewijzen had (gehoorverslag vrouw CGVS2 p5). Het is niet logisch dat L.(...) pas in 2000 naar die documenten zou vragen als hij al van in 1995 dacht dat u deze had, ook al had hij hier geen bewijzen van. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid.”

Niettegenstaande verzoeker beweert (zie het verzoekschrift van 18 september 2006, p. 3) dat hij “op allerlei manieren getracht heeft klachten neer te leggen, bescherming te zoeken”, blijft hij ook in gebreke aan te tonen dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen bieden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschriften geen valabele elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Zijn verweer “dat men over een periode van zes jaar niet alles meer kan onthouden”, dat de dood van zijn schoonbroer “reeds 11 jaar geleden is” en dat hij bij de poging tot opheldering van de dood van zijn schoonbroer er niet bij was en dit dan ook “niet voor 100%” kan bevestigen, volstaat inderdaad niet. De Raad benadrukt immers dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands

leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die verzoeker wezenlijk tot zijn relaas betreft.

Aangaande de beweemde problemen omwille van zijn religie, merkt de Raad op dat verzoeker enkel erop wijst dat deze problemen pas begonnen zijn toen openbaar werd dat hij lid was van de Pinkstergemeenschap; hij zet nogmaals zijn asielrelaas uiteen, maar weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Uit informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat er geen sprake is van systematische vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1980 van de leden van de Pinkstergemeenschap. Verzoeker weerlegt deze informatie niet.

De Raad verwijst dan ook naar de argumenten van de Commissaris-generaal en schaaft zich hierachter: "Betreffende de problemen omwille van jullie religie, moet er opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat er sprake is van vervolging van de leden van de Pinkstergemeenschap. Uw vrouw verklaart dat leden van uw geloofsgemeenschap geslagen werden door de politie omdat de politie wilde dat ze niet meer naar de kerk gingen (gehoorverslag vrouw CGVS2 p11). Ook verklaart u dat u bij terugkeer vervolging vreest omwille van uw religie omdat alle autoriteiten dezelfde gebleven zijn (gehoorverslag CGVS2 p4).

Uit informatie van 2003 waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er geen sprake is van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van de leden van de Pinkstergemeenschap. Uw vrouw kan haar bewering in verband met een continue vervolging van leden van de pinkstergemeenschap in Omsk dan ook op geen enkele manier staven.

De overige problemen omwille van uw religie die u aanhaalt en tevens benoemt als vervolging, namelijk het feit dat de leden van uw geloofsgemeenschap niet aangenomen worden aan de universiteit, dat de medische behandeling minder goed is voor hen en dat ze ontslagen worden op het werk (gehoorverslag CGVS2 p13 en p14 en p16) en het feit dat jullie burens op jullie neerkeken en dat ze slechte woorden tegen jullie gebruikten en dat ze jullie niet hielpen (gehoorverslag CGVS2 p10) zijn onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook de problemen omwille van haar religie die uw vrouw aanhaalt, namelijk het feit dat de medische zorgen die ze kreeg geen resultaat opleverden en niet professioneel genoeg waren (gehoorverslag vrouw CGVS2 p17), de psychologische druk op haar op school doordat haar pedagogische documenten zeer nauwkeurig werden gecontroleerd (gehoorverslag vrouw CGVS2 p10) en het feit dat uw vrouw ontslagen werd op school (gehoorverslag vrouw DVZ vraag 42) zijn niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo verklaart u immers dat uw vrouw wel onderzocht werd door de dokter en dat ze haar medicijnen voorschreef (gehoorverslag CGVS2 p18). Hieruit blijkt geenszins dat er sprake is van systematische intentionaliteit van vervolging vanwege de Russische autoriteiten of medische instituten. Het feit dat de dokter zei dat alles goed was toen uw vrouw klachten had en het feit dat de voorgeschreven medicijnen niet hielpen (gehoorverslag CGVS2 p18), duiden niet op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien het hier gaat om de appreciatie van de dokter. Het feit dat uw vrouw verklaart dat ze pas aanvaard werd in het ziekenhuis bij de bevalling (gehoorverslag CGVS2 p12) maakt geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie."

Gelet op wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas dient immers niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. De status van vluchteling voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 kan aldus niet toegekend worden.

2.4. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 29 december 2009 om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid werd gehecht, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE